

Klaassie Blokker, de voddenboer

Zoals iedere stad of dorp had ook Warmenhuizen zijn voddenboer.

Klaas Blokker heette hij, maar wij zeiden altijd Klaassie Blokker of zoals ie het zelf uitsprak: Knasie Bnokke, want Klaassie was klein van stuk en had een licht spraakgebrek, hij had moeite met de R en de L.

Klaassie's meest bekende collega's waren zo rond 1963 natuurlijk Stiefbeen en Zoon van de televisieserie.

In de jaren 50 en 60 van de vorige eeuw werd er nog, voordat het woord duurzaam een algemeen begrip werd, heel veel hergebruikt, maar niet uit het oogpunt van milieu, maar meer uit geldgebrek. Dus Klaassie had met de handel in lompen zijn broodje.

Klaassie kwam uit Alkmaar, maar eens in de zoveel tijd kwam ie in Warmenhuizen en ging ie alle huizen af en riep ie: Goedemorgen mevrouwetje, heeft u nog vodden voor Klaassie?

Vele vrouwen hadden een zwak voor Klaassie, hij was ietwat verlegen, had een komische manier van spreken en was goudeerlijk, hij woog zijn handel altijd met een mooie goudkleurige Unster, daar haakte hij de jute zakken aan en zette niet (zoals veel van die gelegenheden lompen/metaalhandelaars wel deden) zijn voet onder de jute zak zodat de Unster minder kilo's aangaf. Nee, Klaassie deed aan klantenbinding. Je moest wel weer blij kijken als ie de volgende keer aan de deur kwam en blij kijken deden de mensen, want Klaassie had ook nog artistieke talenten, net als zovelen van zijn collega's: Jopie Huisman, kunstschilder en Piet Rood die het volgende naar de directeur van de bank schreef:

Ik heb een zaakje gekocht in Oudendijk, maar ik ben tot mijn spijt niet rijk. Ik vraag een eerste en tweede hypotheek, ik weet niet of het u een beetje leek. U hoeft voor de rente en aflossing niet te vrezen, dat zal er gerust op tijd wel wezen.

Klaassie speelde niet onverdienstelijk accordeon, ook op de Warmenhuizer kermis.

Op één van de keren dat ie Warmenhuizen aandeed, kwam hij ook bij een mevrouw in de Fabrieksstraat die een groot gezin draaiende hield, dus Klaassie dacht: veel vodden.

Roepend: Goedemorgen vrouwtje, heeft u nog vodden voor Klaassie? Waarop de vrouw antwoordde: helaas Klaasie, de enige vodden die ik bezit heb ik aan. Waarop Klaassie antwoordde: dan trek je die toch uit, is nog een mooi gezicht ook. Niks menselijk was Klaassie vreemd.

Als Klaassie een gedeelte van Warmenhuizen had gehad en hij een paar jute zakken vol had ging hij weer op huis aan. Dat ging als volgt: hij zette dan zijn bakfiets bij Quirinus Jonker op het Bossie, sleepte de volle zakken mee naar de bushalte en reisde naar huis met de Naco bus, om de volgende dag terug te komen om weer een gedeelte van Warmenhuizen te doen.

Nu had Quirinus een oomzeggerijtje, die kwam vaak met zijn vriendje Theo op de boerderij. Zo ook een keer toen Klaassie daar zijn bakfiets had geparkeerd.

De bakfiets had een onweerstaanbare aantrekkingskracht op de belhamels en alras reden ze dan ook op de openbare weg richting de dijk om hem bij de familie Stet de dijk op te duwen om dan met een noodgang de dijk af te rijden. Dat ging fantastisch de eerste paar keer. De zware bakfiets had genoeg massa om snel de dijk af te rijden. Gerrit reed en Theo in de bak, de overaljtjes wapperend in de wind.

Laat mij nu eens rijden, zei Theo, dus de mannen wisselde van plaats. Met Gerrit in de bak was Theo vast van plan om door de geluidsbarrière te gaan, dus de bakfiets werd extra ver de dijk opgeduwd, keren en duwende gang maken en Gerrit sprong in de bak, Theo op het zadel en al trappend extra gangmaken. Maar Theo hield er geen rekening mee dat de trappers altijd doordraaiden. Je kon er namelijk ook mee achteruit fietsen. Dus weldra had Theo meer aandacht nodig om zijn voeten op de alsmaar sneller draaiende trappers te houden in plaats van op de weg en de bakfiets begon vervaarlijk te slingeren. Gerrit had al gauw door: ik moet uit de bak voordat ik bij de familie v.d. Berg door het raam raak, dus die sprong eruit. Theo deed nog een verwoede poging om de bakfiets op de weg te krijgen, dat lukte niet, dus sprong ie er ook af.

De bakfiets belande zo halvers in de proel, de mannen onder de builen en butsen, de adrenaline gierde door de barssies, ze hadden de smaak van snelheid te pakken.

Er kwam een fietser voorbij. Wat halen jullie nu aan de hand met zo'n zware bakfiets, dat is niks voor twee van die snotapen. Waarop Theo antwoordde; we gingen even twee balen hooi naar de Bakkertjes op Schoorldam brengen, dat moest van ome Jo. Waarop de man hoofdschuddend de apen hielp de bakfiets weer op de weg te krijgen.

En nou rustig naar huis rijden en als ik Jo spreek zal ik wel zeggen, hoe hij het in zijn hoofd haalt om twee van zulke snotapen met zo'n zware bakfiets op pad te sturen. Verdomme, zei Theo, nou gaat die vent het ook nog tegen ome Jo zeggen, nou ja, we zien wel.

De bakfiets mankeerde gelukkig niets, alleen wat graszoden en prut tussen de spaken. De bakfiets werd gauw schoongemaakt en terug achter de boerderij bij Quirinus Jonker gezet en de snelheidsduivels gingen op huis aan en of ze thuis nog een pak op hun vodden kregen???

Ze droomden nog wel van een motorcross, uiteraard met zijspan.

Dit verhaal kwam tot stand door herinneringen en belevenissen van:

Thijs, Java Indonesië

Theo, Bali Indonesië

Gerrit, Warmenhuizen

Peter, Warmenhuizen